Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ ΣΕ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ COVID-19

Ο κορονοϊός εισέβαλε στη ζωή μας, χωρίς να το θέλουμε κι όμως όλοι μας συμβιώσαμε μαζί του. Αν και δύσκολα κάποιες φορές, αλλά τα καταφέραμε.

Όλα άρχισαν τον περασμένο Μάρτιο. Όταν μπήκαμε σε καραντίνα δυο εβδομάδων. Όλοι πίστευαν ότι θα τελειώσει εκεί. Εμείς δεν είχαμε και σχολείο... τι άλλο θέλαμε! Δεν ξέραμε όμως πώς θα εξελιχθεί η ζωή μας μέσα σε λίγο καιρό. Ας μην τα πολυλογώ. Καταλήξαμε σε καραντίνα μηνών που παρά τα μικροδιαλείμματα από τον περιορισμό, οι καραντίνες ξαναήρθαν. Πολλά παιδιά μπορεί να χαίρονται από αυτό, πολλά όμως και όχι. Μπορεί να προστατευόμαστε από τον ιό, μπορεί επίσης να κάνουμε μάθημα μέσω υπολογιστών, αλλά αυτό έχει και πολλά αρνητικά.

Αποξενωνόμαστε από τον έξω κόσμο, δεν βλέπουμε φίλους, γνωστούς και πολλούς άλλους για καιρό. Επίσης δεν πηγαίνουμε εκδρομές. Ένα από τα κομμάτια του σχολείου που πραγματικά μου έχει λείψει είναι οι σχολικές εκδρομές, όπου όλα τα παιδιά μαζί περνούν καλά, γελούν, που υπό άλλες συνθήκες δεν θα υπήρχαν αυτές οι αναμνήσεις. Συμπληρωματικά, λείπουμε από το φυσικό περιβάλλον της μάθησης. Δεν πάμε σχολείο, δεν βλέπουμε τους φίλους και τους καθηγητές μας, δεν έχουμε την ευκαιρία να συναναστραφούμε με άλλους ανθρώπους. Τέλος δεν μπορούμε να δούμε τις γιαγιάδες και τους παππούδες μας χωρίς τον φόβο μην τους κολλήσουμε.

Ο κορονοϊός όντως άλλαξε τη ζωή όλων. Πολλοί θέλουν να επιστρέψουν στην κανονικότητα χωρίς φόβο για την υγεία μας, άλλοι πάλι θέλουν την καραντίνα και τον ιό. Αλλά τώρα σας ρωτάω: θέλετε πραγματικά αυτές τις καταστάσεις…;

Μαρούλι!